ELAIA, S. A.
TAPINERIA, N.º 10, 2.º, PUERTA 9
BARCELONA - 2

Barcelona, 5 d'agost de 1968.

Sra.

Aurora Bertrana.

Vilada.

Molt estimada amiga Aurora,

He estat una pila pila de dies fora de Barcelona i, en tornar, he trobat la seva carta, tan amable, del dia quinze del juliol passat: moltes i moltes gràcies. Ha plogut des d'aleshores, tanmateix, però ja sa' ara les raons del meu silenci. Li adreço aquesta resposta a "Les Eres de Guardiolans" (o "Gardilans"?). Espero que li arribaran les meves ratlles.

M'ha fet molt feliç de saber que escrivia les seves "Memòries", que seran per a mi i per a tots nosaltres, n'estic segur, una inexhaurible font d'alliçonament i una modèlica i divertidíssima lectura (he defugit el parany de la paranya "Gaudí", tan cara als Artells, als Pontífexs Romans i fins i tot a Don Pelayo, el de Covadonga, el nom de la dona del qual sembla que era "Gaudiosa"). Comprenc que aquesta tasca l'esclavitzi i l'obsessioni, però pagà prou la pena. No es torbi ni es desforbi, endavant i crius. I no li desitjo èxit, perquè fóra buyos de desitjar allò que és segur.

Des del meu retorn no sóc a l'«Antrest», sinó al Passeig de Gràcia, número cinquanta-dos, segon pis. No és un palau de conte oriental, sinó un despatx avui per avui desolat i buit. Però confio que amb el temps l'endregarem i presentarà aleshores una passable i condigna cara.

Vostè es refereix, amb la seva generosa i característica bondat, al sorolls que envolta d'un quant temps engà el meu nom. "Pourvou que cela dure", com deia en el seu dolent francès d'italiana de Còrsega la Signora Letizia. Si vol que li sigui franc, no m'arriba la camisa a la pell.

Que tingui un bon estiu. Li demano perdó per la lletrota que em fa estereix l'infelte bolígraf, que s'ha tornat holl a causa de la calor i la humitat, em penso. Faci el favor de saludar de part meva els senyors Anglerill i també el Dr. Soler i Daniel, si el veu. Disposi sempre del seu afm.

Espriu.